

ЕЛОДІ

В Інофі час плинув ніби навпаки. Поки решта світу просувалася вперед, тутешній пустельний край чимраз далі скочувався в минуле. Сімдесят років посухи перетворили й так мізерні родючі землі герцогства на безмежні піщані дюни. Люди добували воду з кактусів, які вирощували в садах, і торгували бартером: відрізок домотканого полотна за полагоджену огорожу, десяток яєць за настоянку від зубного болю, а в особливих випадках — козу за мішечок дорогоцінного чужоземного борошна.

— А попри все, тут гарно, — сказав герцог Річард Бейфорд, спрямувавши коня до краю плоскогір'я, звідки розгортався краєвид світло-брунатної місцевості, лише де-не-де помережаної то сухорлявими гілками залізних дерев, то жовтими квітами акацій.

Він був високий і жилавий чоловік, хоч обличчя вже вкрилося зморшками за чотири з половиною десятки років під безжальним сонцем.

— Гарно завдяки цьому, а не попри, — лагідно виправила Елоді, його двадцятирічна донька, що їхала поруч.

Вона допомагала батькові зі справами герцогства, скільки себе пам'ятала, і колись успадкує роль розпорядниці Інофі.

Лорд Бейфорд тихо розсміявся.

— Як завжди, твоя правда, голубко. В Інофі гарно завдяки всьому, що тут є.

Елоді всміхнулася. У низовині під плоскогір'ям з тіні хілопсиса, тобто пустельної верби, вискочила довговуха лисиця й кинулася за валун наздоганяти когось — мабуть, піщанку чи ящірку. Далі на схід каскадом піщаних гір здіймалися та опадали хвилясті дюни — аж до блискучого моря. Навіть суха спека обіймала Елоді, наче давня подруга.

Кущі позаду зашелестіли.

— Дозвольте, лорде Бейфорде.

Спочатку показався чоловік із пастушим костуром у руках, а вже за мить вибрела слідом і його отара бородатих сірих пустельних кіз. Не розбираючи, вони щипали колючі стебла й шпичастий цвіт та ковтали цілком. От якби інофійцям такі сталеві зуби та шлунки — їм значно легше виживалося б у такому суворому краю.

— Добридень, леді Елоді.

Поки герцог із Елоді спішувалися, пастух зняв пошарпаного капелюха та схилив голову.

— Чим можемо стати в пригоді, Іммануелю? — запитав лорд Бейфорд.

— Ем, ваша світлосте... Мій старший син, Серджіо, одружується, і нам буде треба новий будинок для його сім'ї. Я сподівався, що, ем, ви могли б...

Щоб не запала незручна мовчанка, лорд Бейфорд устряг і підказав:

— Треба будівельні матеріали?

Іммануель покрутив у руках костур, а тоді кивнув. За інофійським звичаєм, у день весілля батьки дарували синам будинок, а матері донькам — власноруч зшитий одяг. От тільки дотримуватися традицій ставало дедалі тяжче з кожним десятиліттям злиднів.

— Нам за честь виділити матеріали Серджіо на будинок, — сказав лорд Бейфорд. — Треба, може, допомогти з будовою? Елоді — майстриня на сонячні дистилятори води.

— Правда, — підтвердила вона. — І нужники я добре копаю, якраз придадуться Серджіо з дружиною, коли поп'ють води з дистилятора.

Іммануель лише витріщив на неї очі.

Елоді вилаялася про себе. У неї, на жаль, був дар — ляпнути не те й не тоді. Під час розмов, надто якщо це їй випадало щось казати, Елоді кам'яніла: плечі напружені, в горлі пересихає, а раніше зв'язні думки сипляться одна поверх другої, як книжки з перевернутої полиці. Тож вона випалювала, що опинилося згорі тієї купи, — і слова завжди виявлялися недоречними.

Її, звісно, шанували. Люди поважали її відданість Інофі. Щотижня Елоді кілька днів присвячувала орендарям: їздила під палючим сонцем від оселі до оселі — чи, бува, щось потрібно тій чи тій родині? Допомагала з усім: і ставити пастки на щурів поміж курниками, і почитати дітям казки про принцес та драконів — це їй було залюбки. Її для цього виростили. Як любила повторювати її мати, віддавати себе іншим — найшляхетніша жертва.

— Елоді мала на увазі, — невимушено допоміг лорд Бейфорд, — що не боїться брудної роботи.

«Слава всьому святому, що батько досі за головного», — подумала Елоді. Колись вона стане герцогинею. А наразі як добре, що на чолі герцогства — харизматичний Річард Бейфорд.

Елоді далі слухала, що вони говорили, — Іммануель перелічував, скільки дерева та цвяхів знадобиться, — але

обернулася назад, до бляклих земель та відкритих вод позаду. Вид на море ще з малих років допомагав їй заспокоїтися, тож вона зосередилася на тому, як зблискують хвилі під сонцем, і пекуча обмовка про нужник злегка відпустила, а напружені плечі потрохи розслабилися.

Зітхнула з полегшенням.

Може, у минулому житті вона була морячкою. Або птахою мартином. Чи, може, вітром. Бо, дарма що дні свої Елоді присвячувала Інофі, вечорами мріяла про відкритий океан. Їй подобалося сидіти в місцевих тавернах і слухати історії моряків про чужі землі: які там свята, що за традиції. Які землі, яка погода. Як вони живуть і кохають, навіть як помирають. Елоді збирала ці оповідки, наче ворона — блискучі гудзики, кожна історія була для неї диковинним скарбом.

Коли завершили зі списком потрібного для будинку Серджію, а Іммануель відвів своїх кіз, лорд Бейфорд приєднався до Елоді на краю плато. Вони разом вдивлялися в далечінь, аж тут на обрії з'явилася цятка.

Елоді здивовано схилила голову набік.

— Як думаєш, що це?

Торговельним суднам Інофі з таким потрібним вантажем зерна, фруктів і бавовни ще зарано вертатися з-за кордону.

— Є лише один спосіб дізнатися, — підморгнув лорд Бейфорд, вискакуючи на коня. — Хто останній до гавані, копає для Серджію нужник!

— Батьку, я не збираюся наввипередки...

Але він уже скакав униз на коні.

— Нечесно! — крикнула вслід йому Елоді, і собі застрибуючи на коня.

— Це мій єдиний шанс виграти! — гукнув він у відповідь через плече.

Елоді розсміялася й пустила коня навздогін, бо й справді то було так.

Корабель прибув під багатими прапорами: насичений багрянець із позолоченими краями, на носі судна гордовито виблискував золотий дракон. Офіцери на борту в оксамитовій формі з вишуканою золотою вишивкою довкіл кожного гудзика та по краю манжет, і навіть прості моряки — у яскраво-червоних беретах, прикрашених пружними золотими китицями.

Натомість гавань Інофі скидалася на висохлого, скоцюрбленого старигана: посіріла та потріскана, з побитими сіллю й сонцем причалами. Опори поросли черепашками, що й не видно дерева, та голосно скрипіли від кожної хвилі — ніби давні кості скаржаться на вітер і сирість.

Порт був досить великий, бо Інофі годувалося з торгівлі. Герцогство постачало два природних ресурси — смолу акації та брикети гуано (висушений пташиний послід на добриво) — і за це отримувало трохи ячменю, кукурудзи та бавовни — ледве достатньо, щоб вижити інофійцям.

Якщо одну половину життя Елоді проводила на сухих рівнинах герцогства, то другу — на пірсах, де підбивала рахунки на експорт та імпорт, нахапавшись при цьому від торговців дрібку від їхніх мов. Але кольори цього корабля були їй незнайомі, як і його герб: золотий дракон зі снопом пшениці в одній лапі й гроном чи то винограду, чи якихось ягід — у другій. Коли Елоді дісталася до причалу, лорд Бейфорд був уже там.